

ΙΤΑΛΙΚΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ο αδελφός

ΤΣΙΟΒΑΝΙ
ΛΟΡΕΝΤΖΙ

Ο γιατρός Τζιόρτζιο Μαρκέτι κτύπαε κάτωχρος τόν άνθρωπο πού στεκόταν μπροστά του και τού ζητούσε έλεημοσύνη. "Επειτα κούνησε άρνητικά τó κεφάλι του και τού είπε με μιά σκληρή φωνή σαν νά τόν έθριζε:

—Δέν έχω φιλά!

Ο ζητιάνος στάθηκε ακόμη μιά στιγμή δισταχτικός, με τεντωμένο τó κοκκαλιάρικο χέρι του, τόν ίκέτευσε με μιά ματιά πληγωμένου ζώου κ' ύστερα έφυγε σέρνοντας τά κουρελιασμένα παπούτσια του πρós τ' άλλα τραπέζια τού κέντρου.

Ήταν ένας άνθρωπος έξλινα χρόνων περίπου. Τό πρόσωπό του είχε θάβειες ρυτίδες κι' έδειχνε ότι ή δυστυχία τον είχε θασανίσει πάρα πολύ στή ζωή του. Τό γυνόδι σώμα του σκεπαζόταν από κáτι κοντά και παλαιά ρούχα και τά δόντια του χτυπούσαν από τó κρύο και τόν πυρετό. Ή φιλή τού Μαρκέτι, ή ζμορφη σενορίνα Μπιάνκα κτύπαε τó ζητιάνο μ' όικτο, τυλιχτήκε καλύτερα στή θαρύτιμη γούνα της και θέλησε νά τόν φωνάξει γιά νά τού δώση λίγα λεφτά.

Μά ο γιατρός τής έπιασε τó χέρι, τó έσφιξε θυμωμένα μέσα στά δικά του με τóση δύναμη, ώστε τήν έκανε νά πονέη.

"Εκείνη έθγαλε μιά κραυγή και τού έριξε μιά ματιά γεματή άπορία.

—Γιατί είσαι τόσο κακός, Τζιόρτζιο; τόν ρώτησε. Δέν 'θλέπεις λοιπόν ότι αυτός ό άνθρωπος ύποφέρει; "Ότι πεθαίνει από τήν πείνα; Τι κακό σου έχει κάνει κι' όποτε τόν δής χάνεις τó χρώμα σου; Μά κάνεις νά σέ φοβάμαι. "Ενας φτωχός ζητιάνος είναι λοιπόν ίκανός νά νευριάσει τόν διάσημο δόκτορα Μαρκέτι.

Ο γιατρός παρακολούθησε με τó βλέμμα του τόν δυστυχισμένο έπαίτη πού άπομακρυνόταν σκυφτός και μ' άργό ήμμα, χέρις νά προσέχη τόν καλοντυμένο κόσμο πού είχε ξεχυθή στή λεωφόρο γιά ν' άπολαούση τόν χεμιφαντικό ήλιο κι' όταν τόν έχασε από τά μάτια του γύρισε κ' είπε με περιφρόνηση στή φιλή του:

—Είπ' ένας κολασμένος! "Ενας άνθρωπος πού σκότωσε τó παιδί του! "Ενας τιποτένιος! Τώρα πληρώνει άκριβιά τó έγκλημά του! Ναι, έτσι έπρεπε νά τιμωρηθή από τή θεία δική.

—Τι θέλεις νά πής; τόν ρώτησε ή Μπιάνκα. "Ωστε ξέρεεις λοιπόν τήν ιστορία του;

—Ναι, ήμουν ό μόνος μάρτυς τής τραγωδίας τού Άλιμπερτό Ποντάνε.

Ή φιλή τού Τζιόρτζιο Μαρκέτι τόν παρακάλεσε τότε νά τής διηγηθή αυτή τήν ιστορία. Κι' εκείνος πού ήθελε νά τήν έμπιστευθή σέ κάποιον, δέχτηκε πρόθυμα τήν πρότασή της.

—"Εδώ και πέντε χρόνια, τής είπε, ήμουν ιαθώς ξέρεεις διαρισμένος στό νοσοκομείο τού Άγιού Σιλβέστρου. Ή ζωή γιά μένα εκείνον τόν καιρό ήταν πολύ δύσκολη. Δέν είχα λεφτά. Δέν είχα πελατεία κι' άναγκάζομουν νά μένω διαρκώς

στήν κλινική γιά νά μη ξεθεώω τó μισθό μου με τούς φίλους μου. "Όλ' οι συνάδελφοί μου μ' άγαπούσαν, γιατί δεχόμουν με προθυμία νά μένω κλεισμένος στό νοσοκομείο κάθε νύχτα και νά περιποιούμαι τούς άρρώστους. Πόσες φορές δέν είχα πικραθή γι' αυτή τή ζωή μου. Θυμάμαι ότι έμενα ώρες ολόκληρες στό παράθυρο τού γραφείου μου, κυττάζοντας τες φωτεινές ρεκλάμες τής Ρώμης· κι' ακούγοντας τó θόρυβο τής λυχτερίνης ζωής της. Τώρα θέβαια είμαι πλούσιος και ξέρω όλα τά εύθιμα κέντρα της. Μά τότε όλα μου φαινόντουσαν τόσο γοητευτικά και τόσο άπλησάστα, ώστε ένοιωθα μιά μεγάλη ζήλεια νά σφιγγή τήν καρδιά μου. "Ήθελα νά ζήσω κι' έγώ, νά χαρδύ τήν ύιορφία και τόν έρωτα. Γι' αυτό είχα περιορίσει τά έξοδά μου κ' είχα άφοσιωθή στήν έπιστήμη μου γιά νά μπόρσω νά γίνω κάτι, ένας τελοσπάντων από τούς καλύτερους γιατρούς. Σας φαίνονται καμικές αυτές ή εξομολογήσεις μου, άγαπητή μου φιλή. "Έχετε δική. "Εσείς ποτέ δέν θα μπορούσατε νά με καταλάβετε. Μεγαλώσατε μέσα στήν πολυτέλεια, ζήτε μέσα σ' αυτό τόν κόσμο πού τόσο είχα ποθήσει, έζήτητε τες άδυναμίες του και τες προτιμήσεις του και δέν σας κάνει έντύπωση μιά πολυτελής λιμουζίνα ή μιά πανάκριβη τουαλέττα. Μά γιά μένα, δλ' αυτά τά πράγματα μου φαινόντουσαν τόσο γοητευτικά, πού ήθελα μιά μέρα νά κατορθώσω νά τ' άποκτήσω. "Όμολογώ, ότι λυπόμουν τούς ανθρώπους πού σπαταλούσαν σά χαρτιά όλη τήν περιουσία τους κι' έμεναν στό δρόμο κι' ένοιωθα μιά κρυφή χαρά κάθε φορά πού διάβαζα τήν καταστροφή ενός πλουσιού. Ναι, εκείνη τήν εποχή ήμουν κακός, ζηλόφθονος.

—"Ενα βράδυ, ό σταθμός τών Πρώτων Βοηθειών, μάς έφερε έναν άλητη. Οί αστυνομικοί τόν είχαν βρή άναίσθητο στό λιθόστρωτο ενός δρόμου, μέσα στήν παραγωγή νύχτα. Ήταν ένας νέος τριάντα χρόνων, ύπερβολικά άδύνατος, σαν σκελετός. Είχε χάσει τες αισθήσεις του από τήν πείνα και τες στερήσεις. Οί νοσοκόμοι λοιπόν τόν μετέφεραν στό θάλαμο τών άπόρων, τόν έβαλαν σ' ένα κρεβάτι και μ' είδοποίησαν. "Έτρεξα νά τόν περιποιηθώ. Ήταν τόσο εξαντλημένος, ώστε νόμιζε κανείς ότι δέν είχε καθόλου αίμα κ' ή καρδιά του δέν είχε πεία τή δύναμη νά χτυπήσει. Τού έκανα μιά ένεσι όροϋ κ' επί τρείς μέρες προσπάθησα νά τόν γλυτώσω από τó θάνατο. Μά ήταν πολύ εξαντλημένος. "Ετσι άναγκάσθηκα νά προσπαθώ νά τού άποσπασω καμιά λέξι γιά τήν οικογένειά του. "Υστερ' άπό χίλιους κόπους, συγκεντρώνοντας όλες τες δυνάμεις του, μού είπε σιγανά:

—"Ονομάζομαι Άλιμπερτό Ποντάνε. "Ο πατέρας μου κάθεται στήν όδο Τοσκανίνι. Καλέστε τον, γιά νά με συγχωρήσει.

Πήγα ό ίδιος και βρήκα τόν σενιόρ Ποντάνε στό μέγαρό του και τόν έπεισα νά έρθη νά βή τó γιό

του.

—Με μεγάλη μου ευχαρίστησι, μου είπε, θα πραγματοποιήσω αυτή την επιθυμία σου. Έτσι θα είμαι θάβιαιος, ότι δεν θα μ' ένοχλήσει πια και θα πάψω να δικασώρη μέσα στα καταγώγια τ' όνομά μου.

Κι' αλήθεια, όλος ο κόσμος στη Ρώμη, ήξερε την ιστορία του 'Αλμπέρτο Ποντάνε. Αυτός ο νέος είχε παρασυρθεί στις χαρτοπαικτικές λέσχες της Ιταλικής πρωτεύουσας, είχε δημιουργήσει ένα σωρό χρέη, είχε συνδεθεί μ' ύποπτες γυναίκες, είχε κλεισθεί στις φυλακές και τέλος κατάντησε ν' αλητεύσει στους δρόμους. Ο πατέρας του, ένας παλιός άριστοκράτης, τον είχε άποκληρώσει κι' ούτε τον δέχτηκε ποτέ όταν ο 'Αλμπέρτο πήγαινε στο μέγαρο για να του ζητήσει να τον συγχωρήσει.

—Δεν έχω πια παιδιά, έλεγε στους ύπηρετες που του ανήγγειλαν την άφιξη του γιου του. Αυτό τον άλητη να τον διώξετε με τις κλωτσιές από δω πέρα, γιατί θα είνε κανένας άπατεών!

Ο σενιόρ Ποντάνε λοιπόν μ' άκολούθησε στο νοσοκομείο, χωρίς να δείχνει ότι ήταν λυπημένος για την κατάντια του παιδιού του. Μπήκε μέσα στο θάλαμο των άπορών, κύτταξε αδιάφορα όλους τους δυστυχισμένους που θρискόντουσαν εκεί πέρα και με ρώτησε μ' άπάθεια.

—Πο έίνε ο άλητης σας;
Αυτή ή άνασθησα του με πάγωσε. Ώπισθοχώρησα με φρίκη και τον κύτταξα άνασνακτισμένος. Χωρίς να τ' άπαντήσω, του έδειξα με το γέρι μου τη γωνιά του θαλάμου στην όποια θρискόταν το κρεβάτι του 'Αλμπέρτο. Ο σενιόρ Ποντάνε πλησίασε άργά προς τα εκεί, στάθηκε κοντά στον έτοιμοθάνατο και του είπε:

—Τι θές άκόμη από μένα;
Ο 'Αλμπέρτο άνοιξε τα μάτια του, προσπάθησε να χαμογελάσει και τέλος άρχισε να κλαίει άπ' τη συγκίνηση.

—Πατέρα! Πατέρα! ψιθύρισε. Σου ζητώ συνώνμη για όσα σ' έκανα να ύποφέρης για τις πράξεις μου.
Ο σενιόρ Ποντάνε τον ρώτησε τότε με σκληρή φωνή:

—Γι' αυτό μ' έφερες σ' αυτό τον έλεινο θάλαμο; Δεν υπορούδες να πεθάνης χωρίς να μ' ένοχλήσης;

—Πατέρα, έλεος! του φώναξε ο 'Αλμπέρτο. Μη μ' αφήσης να πεθάνω χωρίς να με συγχωρήσης. Μη κάνης αυτό το έγκλημα!

Ο σενιόρ Ποντάνε όμως του γύρισε τις πλάτες. Ο 'Αλμπέρτο τότε κυριεύθηκε από την έπιθανάτιο άγωνία. Άκουγα ότι βογγούσε κι' άγωνιζόταν να ίκετευτικά στον πατέρα του.

Ήταν τόσο άνατριχιαστική αυτή ή σκηνή, ώστε είχα μαρμαρώσει στη θέσι μου. Ξαφνικά ο 'Αλμπέρτο με μιά ύπερφυσική δύναμη άνασκηθήκε από την μνήση, με τα μάτια καρφωμένα

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, ξεψύχησε.
—Σενιόρ Ποντάνε, του φώναξα τότε με μίση, σκοτώσατε το παιδί σας!

Ο πατέρας του 'Αλμπέρτο όμως φαίνεται ότι δεν μ' άκουσε. Μ' άργό έθιμα θγήκε σκυφτός από το θάλαμο χωρίς να χάριση στο γιού του το φιλι της συνώνμης. ΄Επειτα από μερικές άρες, ο 'Αλμπέρτο Ποντάνε θάφτηκε σε μιά γωνιά του νεκροταφείου της Ρώμης σαν ένας φτωχός και δυστυχισμένος άλητης.

Από τότε πέρασαν πολλά χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα κατάρθασα ν' άναδειχθώ και να κερδίσω πολλά χρήματα κι' είχα ξεχάσει το σενιόρ Ποντάνε.

Μιά μέρα ώστόσο, μου ανήγγειλαν οί ύπηρετες μου, ότι ένας κουρσελιασμένος άνθρωπος ζητούσε έπίμονα να με δει. Έδωσα έντολη να τον άφήσουν να περάση στο γραφείο μου. Και πράγματι έπειτα από λίγο φάνηκε στην πόρτα ένας άλητης.

—Τι θές; τον ρώτησα άδιάφορα.
—Δεν με γνωρίζετε λοιπόν, γιατρέ; μου είπε. Είμαι ο σενιόρ Ποντάνε. Έχασα όλη την περιουσία μου σε διάφορες έπιχειρήσεις και τώρα θρискομαι στο δρόμο. Θά σας παρακαλώσα να με βοηθήσετε.

—Ένοιωσα το αίμα ν' άνεδαίνη στο κεφάλι μου κι' ό θυμός να

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ή ίατρος των «Ήμερησίων Νέων» του Λονδίνου έδωσε τελευταίως στις άναγνώστριές της διάφορες συμβουλές για την διατήρησι της καλλοής, και έθεσε ως άπαραίτητους όρους τους άκόλουθους όχτώ :

1) Το πρωί, καθημερινώς, λουτρό με νερό θερμοκρασίας 20 βαθμών, διαρκείας τριών λεπτών και έπειτα από α'το, έντ.θ.ή ολοκλήρου του σώματος με τα χέρια σας
2) Άερισμός του κοιτώνος διαρκώς, καθ' όλην την ήμερα και την νύχτα.

3) Περίπατος καθημερινός, διάρκειας δύο ώρων.
4) Πλήρης άποχή από κρέατα και πούτα.

5) Καθημερινό μενού από γάλα, αυγά βραστά, φρούτα και μάλιστα σταφύλια, σόκα και μήλα.

6) Πίνετε ήμερα παρ' ήμεραν το χυμό ενός λεμονιού.

7) Άποφεύγετε τις στενοχώριες και τις λύπες.

8) Διαρκής φαίρδρθη!

Ο Γερμανός ύγιεινολόγος Schule βεβαώνει, ότι ο ύπνος, άμέσως μετά το φαγητό, βλάπτει, άλλ' ότι ή άνάπαυσι άμέσως μετά το φαγητόν ώφελει. Προσθέτει όμως, ότι όσοι έχουν διεσταλιμένο στομάχι ή γαστρικός χυμός μεγάλης δρώτητος, πρέπει να κοιμούνται άμέσως μετά το φαγητόν.

«Αν τύχη και βρεθίτε ποτέ σε μέρος που ύπάρχουν πολλά κουνούπια, πρέπει πριν πέσετε να κοιμηθήτε να άλειψετε τα άκόλυπτα μέρη του σώματός σας με άραιάν διάλυσι βάιματос ιωδίου. Ή μυρουδιά του ιωδίου είνε άνυπόφορη στα κουνούπια.

Ο κεφαλόπονος, που προέρχεται από δυσπεψία, γιατρέυεται μ' ένα ποτήρι νερό με σόδα.

«Όσοι χανεύουν άργά και δύσκολα, πρέπει να άλατίζουν πολύ τα δύσπεπτα φαγητά τους. Το άλάτι εύκόλυνει πάντα την πέψι.

Ο εύκολότερος τρόπος για να έξακριώσετε αν ένα αυγό είνε φρέσκο, είνε να το ρίξετε μέσα σ' ένα δοχείο γεμάτο με μιά όκα νερό, στο όποιο ύπάρχει ένα αυγό άκουμψήσι στον ύπνο. «Αν το αυγό άκουμψήσι στον ύπνο καθόλου σ' αυτόν, σημαίνει ότι είνε πολλών ήμερών.

Το νερό είνε άπαραίτητο στον ανθρώπινο όργανισμό. Γι' αυτό, όταν φαίμε άποκλειστικώς τροφές που περιχουν λίγο νερό, λίγη, τυριά, παστά κρέατα κλπ., πρέπει να πιούμε μετά το φαγητό ένα ή δυο ποτήρια νερό περισσότερο από όσα πίνουμε συνήθως.

Όταν βουθήξετε ένα βαμβακερό ύφασμα μέσα σε πολύ ζεστό νερό, στο όποιο έχετε διαλύσει άρκετην ποσότητα άλατιού, το χρώμα του βαμβακερού ύφάματος στερεώνει.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

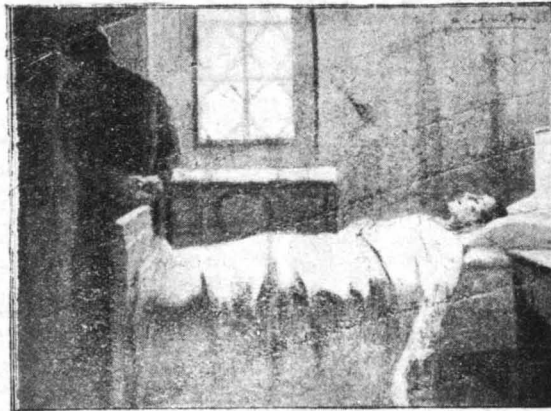
με πνίγη.

—Πιάς τολμήσατε, του φώναξα, να ζητήσετε να σας λυπηθώ έγώ, άφου έσεις δεν λυπηθήκατε το παιδί σας;

Και διάταξα τους ύπηρετες να τον διώξουν από το σπίτι μου.

Από τότε τον σενιόρ Ποντάνε τον συναντώ κάθε τόσο στα κέντρα της Ρώμης να ζητιανεύη. Μά κάθε φορά έρχεται στη μνήμη μου εκείνος ο τραγικός θάνατος του γιου του και τον διώχνω χωρίς να του δώσω ούτε λεφτό. Δεν μπορώ να βοηθήσω έναν άνθρωπο, τον όποιο έχει τιμωρήσει ο Θεός γιατί σκότασε με τη σκληρότητα του το μοναχικό παιδί του, τον άτυχο 'Αλμπέρτο. Ο σενιόρ Ποντάνε είνε καταδικασμένος να πεθάνη κι' αυτός από την πείνα, σαν άλητης μέσα στους δρόμους. Πρέπει να τιμαρτηθώ για τ' άποτρόπαιο έγκλημα του.

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΛΟΡΕΝΤΖΙ

Ο σενιόρ Ποντάντ του γύρισε τις πλάτες...

έπιθανάτιο άγωνία. Άκουγα ότι μιλήση, με τα μάτια καρφωμένα

χει διαλυμένο 50 δράμια άλάτι. Πάτο του δοχείου, σημαίνει ότι είνε φρέσκο, ενώ όταν δεν έγινη καθόλου σ' αυτόν, σημαίνει ότι είνε πολλών ήμερών.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

ΜΟΝΟΝ το «Μπουκέτο» άγοράζει εις άπολύτως ίκανοποιητικά τιμές παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας ολοκλήρου, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών, Ήμερολόγια, Καζαμίας, μονόφυλλα, φωτογραφίας Ιστορικών προσώπων και εικόνες διάφορους. Άπευθυνθήτε ή γράψατε : Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Άθήνας.